

ГУК-ФІГОЛЬ Ольга Василівна

Випусниця факультету
декоративно-прикладного мистецтва (1987 р.)

Викладач відділу монументального
малярства ЛДКДУМ ім. І. Труша

▲ Осінь. Полотно, олія, 80x70. 2007

▲ Міст у Гортобаді. Картон, олія, 50x70. 2009

▲ Осінній настрій. Полотно, олія, 80x70. 2008

Народилася 6 квітня 1961 р. у с. Старокозаче Одеської області. Батько, Василь Ілліч Гук, походив із родини репресованого Іллі Гука, працював механізатором. Мама, Євгенія Іванівна Химочка, — філолог за освітою, народилася у сім'ї «богомазів» (так родину називали в селі). Дід Ольги Василівни — Іван — разом із прадідом Іваном розписали багато церков у Бессарабії. Брати матері Степан та Василь — художники. Василь Химочка закінчив ЛДПДМ.

Упродовж 1976–1980 рр. навчалася у відділі художнього розпису ЛУПМ ім. І. Труша у викладачів Р. Безпалківа, С. Костирка, Р. Яцківа, В. Єлізарова.

У 1981 р. вступила до ЛДПДМ на кафедру моделювання костюма. Після закінчення інституту за направленням працювала художницею Артемівського скляного заводу в Донецькій області й зараз із великою приємністю згадує ті роки, привітних щирих людей Східного краю. Саме там О. В. Гук-Фіголь захопилася склом, магією і неповторністю цього матеріалу, за яким сумує досі, часом намагаючись відтворити відчуття скла в живописі.

Після повернення до Західної України викладала в Івано-Франківському педінституті, а з 1995 р. — викладач відділу монументального малярства ЛДКДУМ ім. І. Труша.

З 1991 р. бере участь у міжнародних пленерах та виставках, займається малярством, іконописом, вітражем.

Свої роки навчання в інституті, де фаху її навчали І. Гап'як, Ю. Скандаков, М. Безпальків, С. Заблоцька, В. Шелест, мисткиня згадує як якісне продовження формування творчих та професійних засад, закладених в училищі, та як роки дорослішання в надзвичайно позитивній мистецькій атмосфері.

Донька Ольги й Олексія Фіголів — Софія — учениця школи ім. С. Крушельницької, син Данило — випускник відділу художнього скла, а невістка Катерина — відділу художньої кераміки ЛНАМ. У родині виховують онуків Марка і Луку.

Життєве і творче кредо художниці — знайти свою стежку у пошуку гармонії життя, матеріалізувати у живописних творах власні роздуми про красу і щастя.

ФІГОЛЬ

Олексій Михайлович

Випускник факультету
декоративно-прикладного мистецтва (1987 р.)

Приват-доцент кафедри рисунку ЛНАМ.
Член Національної спілки художників України

▲ Дід Данило. Полотно, олія, 98x64. 1991

▲ Ранок. Картон, олія, 84x97. 2010

▲ Несподіваний погляд. Полотно, олія, 90x90. 2004

▲ Сон-нячні блики.
Полотно олія, 82x62. 1991

Народився 4 липня 1961 р. у м. Станіслав (тепер Івано-Франківськ). Мати, Тетяна Данилівна, походить із родини сільських учителів, активний громадський діяч, за фахом — лікар-педіатр. Батько, Михайло Павлович, народився у с. Крилос Івано-Франківської області в родині репресованого голови читальні «Просвіта», закінчив Ленінградську академію архітектури та мистецтв, очолював кафедру мистецтв Прикарпатського університету ім. В. Стефаника. Доктор мистецтвознавства, професор, заслужений художник України.

Виховуючись у родині художника, не міг обрати іншого шляху. В 1976–1980 рр. навчався у ЛУПМ ім. І. Труша (викладачі — С. Костирка, Р. Яцків, Р. Безпалків, В. Єлізаров), а після закінчення училища працював художником-реставратором Львівського музею українського мистецтва.

У 1982 р. вступив на кафедру художнього скла ЛДПДМ. Педагоги: Б. Галицький, Е. Мисько, Ю. Скандяков, С. Мельничук, О. Звір, М. Лозинський.

Згодом працював головним художником Артемівського склазаводу.

З 1993 р. обіймав посаду старшого викладача на кафедрі рисунку ЛНАМ, а в 1999–2010 рр. очолював кафедру. Найкращі роки роботи О. М. Фіголь пов'язує саме з академією і зазначає: «Дуже приємно, коли учні у спогадах зараховують тебе до своїх учителів».

Учасник всеукраїнських та міжнародних виставок і пленерів. Твори митця зберігаються у музеях України, Угорщини, Польщі та приватних колекціях. Мав кілька персональних виставок, зокрема в Артемівську, Івано-Франківську, Львові.

Про роки навчання в інституті зберіг найприємніші спогади: кохання, народження сина, творчі суперечки, поїздки в Прибалтику, на етюди... «Взагалі студентське життя — це суцільний феєрверк», — каже Олексій Михайлович.

Художник застерігає, що не можна плутати творчість із ремеслом, а віру — із соціумом. Він малює, як підказує серце, й отримує задоволення від усього, що робить.

Спільно із батьком видав книгу «Історія Галича в пам'ятках мистецтв» (видавництво «Світ», 1999).

Нагороджений Грамотою Міністерства культури та туризму України.

